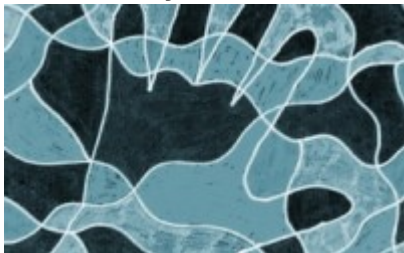

Pandemia și mântuirea prin stat

written by [Ioan Stanomir] | May 7, 2020

Mai mult decât o catastrofă medicală, pandemia a însemnat această teribilă cacofonie a patologiei intelectuale. Ca niciodată în ultimele decenii, o înclinație morbidă spre autodistrugere și extincție pare să domine umanitatea: presa necrofilă, cu al ei cortegiu de pontifi ai senzaționalismului macabru, acompaniază și încurajează delirul ce ne absoarbe ca într-un imens vârtej.

Mântuirea prin stat devine, în acest context al nebuniei contagioase, forma normalității îmbrățișate de contemporanii noștri. Ceea ce pandemia a provocat este o abandonare a suveranității și liberului- arbitru către stat și autoritate. Omul și comunitatea nu mai au nici un fel de semnificație. Singura care mai contează este colectivitatea amorfă și înspăimântată care găsește în stat un protector și un îndrumător. Din energia pandemiei se ivește, din nou, chipul atât de familiar al statului omnipotent. Siguranța presupune renunțarea la libertate. Controlul carantinarea, supravegherea sunt instrumentele de care statul se servește spre a salva pe cei care se îndreaptă spre el, ca spre o ultimă speranță.

Mântuirea prin stat, justificată acum prin urgența medicală, amintește de o altă mântuire prin stat. Este acea mântuire care, în veacul trecut, a lăsat în urma ei un spațiu devastat de crime și de planificare ineptă. Este acea mântuire care s-a întemeiat pe ideea supremației colectivității în detrimentul persoanei umane. Este acea mântuire care a eliberat energiile terifiante ale ingineriei sociale, căutând să atingă perfecțiunea siguranței și a unanimității entuziaste.

Mântuirea prin stat, recomandată de influencerii ce visează la o curățire globală a umanității, permite autorității să regăsească un drum care îi este familiar. Frica, diseminată de media, acționează spre a atomiza: distanțarea socială este acompaniată de alienarea ce slăbește capacitatea de a imagina legăturile solidarității. Statul intervine, părintește, spre a ocroti pe cei care nu au în fața lor decât singurătatea.

Mântuirea prin stat, mai mult sau mai puțin benignă în formele ei, nu se poate realiza decât în cadrele acestei infantilizări și înfricoșări universale. Idolatrizarea statului este alternativa la anxietatea alegerilor. De aici, tentația de a investi autoritatea cu dreptul de a decide în locul celor care nu se mai simt capabili să o facă.

Mântuirea prin stat sufocă energia competitivă a oamenilor, energie fără de

care libertatea economică nu are nici un sens. Suspendarea pe termen nedeterminat a interacțiunilor și a activității sociale este ocazia de a reactiva instinctele intervenționismului și al dirijismului. Colapsul este terenul pe care se poate construi o ordine perfectă, eliberată de egoism și de proprietatea privată, îndrumată de un stat luminat și vizionar.

Incomodă și insurgentă, libertatea este incompatibilă cu acest viitor al paternalismului statal. Invocarea salvarării umanității este, acum, ca și în urmă cu decenii, imperativul în numele căruia omul concret este supus despotismului și masificării. Omul nu mai înseamnă nimic, de vreme ce țelul nobil este al apărării întregii omenirii.

Elogiat ca unic mântuitor, zeificat și adulat, statul supune personalitatea umană acestui imens exercițiu de domesticire. Credulitatea și obediența sunt noile virtuți. Liberul- arbitru este o erezie, demnitatea umană o chestiune relativă. Mântuirea prin stat modelează autocratic prezentul, cu gândul la siguranța viitorului.